

WYROK ŁĄCZNY

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 kwietnia 2018r.

Sąd Rejonowy Poznań - Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu w Wydziale VI Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Monika Małasiak

Protokolant: p.o. stażysty Agata Jarzynka

w obecności Prokuratora Prokuratury Rej. Poznań – Wilda Joanny Nowak

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 6 kwietnia 2018r.

sprawy **M. F.**, syna J. i R., ur. (...) w P.

skazanego następującymi wyrokami podlegającymi wykonaniu:

I. Wyrokiem Sądu Rejonowego Poznań- Stare Miasto w Poznaniu z dnia 19 maja 2016r. (sygn. akt III K 131/16) za czyn z art. 62 ust. 1 ustawy „ O przeciwdziałaniu narkomanii” na karę 10 miesięcy ograniczenia wolności, polegającą na wykonywaniu nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 40 godzin miesięcznie; postanowieniem Sądu Rejonowego Poznań – Stare Miasto w Poznaniu z dnia 7 grudnia 2017r. (sygn. akt III Ko 1200/17) kara ograniczenia wolności została zamieniona na zastępczą karę pozbawienia wolności, którą skazany ma odbywać od dnia 26 marca 2020r. do dnia 23 sierpnia 2020r.

II. Wyrokiem Sądu Rejonowego Poznań- Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu z dnia 9 marca 2017r. (sygn. akt III K 1159/16) za czyn z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, którą skazany na odbywać od dnia 16 stycznia 2019r. do dnia 15 lipca 2019r.

III. Wyrokiem Sądu Rejonowego Poznań- Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu z dnia 5 kwietnia 2017r. (sygn. akt III K 1141/16) za czyn z art. 278 § 1 k.k. na karę 4 miesiące pozbawienia wolności, którą skazany ma odbywać od dnia 15 lipca 2019r. do dnia 12 listopada 2019r.

IV. Wyrokiem Sądu Rejonowego Poznań- Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu z dnia 26 czerwca 2017r. (sygn. akt III K 384/17) za czyn z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, którą skazany ma odbywać od dnia 22 stycznia 2018r. do dnia 20 lipca 2018r.

V. Wyrokiem Sądu Rejonowego Poznań- Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu z dnia 17 lipca 2017r. (sygn. akt VI K 483/17) za czyn z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, którą skazany ma odbywać od dnia 20 lipca 2018r. do dnia 16 stycznia 2019r.

VI. Wyrokiem Sądu Rejonowego Poznań- Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu z dnia 2 października 2017r. (sygn. akt VI K 607/17) za czyn z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. na karę 4 miesiące pozbawienia wolności, którą skazany ma odbywać od dnia 27 listopada 2019r. do dnia 26 marca 2020r.

1. Na podstawie art. 569 § 1 k.p.k., art. 85 § 1 i 2 k.k. i art. 86 § 1 k.k, art. 87 § 1 k.k. łączy kary pozbawienia wolności wymierzone wyrokami opisanymi w punkcie od II do VI, a także karę ograniczenia wolności wymierzoną wyrokiem opisanym w punkcie I i wymierza karę łączną 2 (dwóch) lat i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności

2. Na podstawie art. 577 k.p.k. na poczet kary łącznej zalicza okres odbywania kary w sprawie o sygnaturze akt III K 384/17 do nadal

3. Na podstawie art. 618 § 1 pkt 11 k.p.k. w zw. z § 17 ust. 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016r. „W sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu” zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata C. R. kwotę 147,60 zł (sto czterdzieści siedem złotych sześćdziesiąt groszy) tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skazanemu z urzędu

4. Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. oraz art. 6 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (jedn. tekst: Dz. U. z 1983 r. Nr 49 poz. 223 ze zm.) zwalnia skazanego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa wydatków poniesionych przez Skarb Państwa od chwili wszczęcia postępowania w sprawie o wydanie wyroku łącznego i nie pobiera od niego opłaty.

/-/ SSR Monika Małasiak

UZASADNIENIE

M. F. został skazany następującymi prawomocnymi wyrokami:

- Sądu Rejonowego Poznań – Stare Miasto w Poznaniu z dnia 19 maja 2016 r. w sprawie sygn. akt III K 131/16 za przestępstwo z art. 62 ust. 1 ustawy „O przeciwdziałaniu narkomanii” popełnione w dniu 8 lipca 2015 r., na karę 10 miesięcy ograniczenia wolności, polegającą na wykonywaniu nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 40 godzin miesięcznie; postanowieniem Sądu Rejonowego Poznań – Stare Miasto w Poznaniu z dnia 7 grudnia 2017 r. (sygn. akt III Ko 1200/17) kara ograniczenia wolności została zamieniona na zastępczą karę pozbawienia wolności, którą skazany ma odbywać od dnia 26 marca 2020r. do dnia 23 sierpnia 2020r.;

- Sądu Rejonowego Poznań- Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu z dnia 9 marca 2017r. (sygn. akt III K 1159/16) za czyn z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, którą skazany na odbywać od dnia 16 stycznia 2019r. do dnia 15 lipca 2019r.;

- Sądu Rejonowego Poznań- Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu z dnia 5 kwietnia 2017r. (sygn. akt III K 1141/16) za czyn z art. 278 § 1 k.k. na karę 4 miesiące pozbawienia wolności, którą skazany ma odbywać od dnia 15 lipca 2019r. do dnia 12 listopada 2019r.;

- Sądu Rejonowego Poznań- Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu z dnia 26 czerwca 2017r. (sygn. akt III K 384/17) za czyn z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, którą skazany ma odbywać od dnia 22 stycznia 2018r. do dnia 20 lipca 2018r.;

- Sądu Rejonowego Poznań- Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu z dnia 17 lipca 2017r. (sygn. akt VI K 483/17) za czyn z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, którą skazany ma odbywać od dnia 20 lipca 2018r. do dnia 16 stycznia 2019r.;

- Sądu Rejonowego Poznań- Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu z dnia 2 października 2017r. (sygn. akt VI K 607/17) za czyn z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. na karę 4 miesiące pozbawienia wolności, którą skazany ma odbywać od dnia 27 listopada 2019r. do dnia 26 marca 2020r.

M. F. jest synem J. i R., ur. (...) w P.. Skazany jest kawalerem, nie posiada nikogo na utrzymaniu. Skazany posiada wykształcenie gimnazjalne. Przed zatrzymaniem pracował dorywczo na budowie, utrzymywał się także z kradzieży. Obecnie skazany przebywa w Areszcie Śledczym w P., gdzie został doprowadzony do odbycia kary pozbawienia wolności w dniu 26.10.2017r. W warunkach izolacji penitencjarnej przebywa po raz kolejny. Zachowanie M. F. w warunkach izolacji jest przeciętne, nie jest on ani karany, ani nagradzany regulaminowo. Właściwie zaadaptował się do warunków izolacji, a wobec przełożonych prezentuje pożądane postawy. Skazany odbywa karę pozbawienia wolności w systemie zwykłym. Skazany jest całkowicie bezkrytyczny w ocenie swojego funkcjonowania, wprost przyznaje, że okresowo żyje z kradzieży i nie zamierza tego zmieniać. Nie korzystał z systemu przepustkowego, z powodu braku uprawnień, natomiast kontaktu widzeniowego do tej pory z nikim nie utrzymywał.

Powyższy stan faktyczny ustalono na podstawie:

- informacji o pobytach i orzeczeniach (k. 2-6, 15-20, 22-28),
- pisma Aresztu Śledczego w P. (k. 14),
- opinii o skazanym (k.21),
- karty karnej (k. 29-32),
- odpisów wyroków w następujących sprawach: VI K 607/17 (k. 35), VI K 483/17 (k. 36), VIII K 886/11 (k. 39-40), VIII K 768/11 (k. 41-43), VIII K 684/13 (k. 44-45), IV Ka 1105/13 (k. 46), III K 510/13 (k. 47-48), III K 656/13 (k. 49), III K 1010/14 (k. 50-51), III K 1059/14 (k. 52-53), III K 131/16 (k. 54-55), III K 914/15 (k. 54), XVII Ka 235/17 (k. 57), III K 1159/16 (k. 58), III K 1141/16 (k. 59), III K 336/13 (k. 73)
- informacji o sprawach przeciwko skazanemu (k. 64-65), III K 671/13 (k. 79),
- akt w sprawach: III K 131/16, VI K 607/17, III K 1141/16, III K 1159/16, VI K 483/17, III K 384/17.

Sąd uznał za przydatny i w pełni wiarygodny zgromadzony w toku postępowania materiał dowodowy w postaci dowodów z dokumentów. Dokumenty te zostały sporządzone przez osoby do tego upoważnione, w granicach ich kompetencji, żadna ze stron nie kwestionowała prawdziwości i autentyczności wymienionych dokumentów, a Sąd nie znalazł podstaw by uczynić to z urzędu.

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z treścią art. 569 § 1 k.p.k. jeżeli zachodzą warunki do orzeczenia kary łącznej w stosunku do osoby prawomocnie skazanej wyrokami różnych sądów, właściwy do wydania wyroku łącznego jest sąd, który wydał ostatni wyrok skazujący lub łączny w pierwszej instancji, orzekający kary podlegające łączeniu.

Przepis art. 85 § 1 k.k. stanowi, iż jeżeli sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu, sąd orzeka karę łączną. W art. 85 § 2 k.k. wskazano, iż podstawą orzeczenia kary łącznej są wymierzone i podlegające wykonaniu, z zastrzeżeniem art. 89 k.k., w całości lub w części kary lub kary łączne za przestępstwa, o których mowa w § 1.

Art. 85 a k.k. stanowi natomiast, iż orzekając karę łączną, sąd bierze pod uwagę przede wszystkim cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Jak wynika z treści art. 86 § 1 k.k. sąd wymierza karę łączną w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy, nie przekraczając jednak 810 stawek dziennych grzywny, 2 lat ograniczenia wolności albo 20 lat pozbawienia wolności; karę pozbawienia wolności wymierza się w miesiącach i latach.

Mając na uwadze powyższe Sąd uznał, że połączeniu ulec mogły kary jednostkowe wymierzone w sprawach: III K 1159/16, III K 1141/16, III K 384/17, VI K 483/17 oraz VI K 607/17 Sądu Rejonowego Poznań-Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu oraz III K 131/16 Sądu Rejonowego Poznań – Stare Miasto w Poznaniu.

Granice w jakich Sąd mógł orzec karę łączną to kara od 6 miesięcy pozbawienia wolności do 2 lat i 7 miesięcy.

Wymierzając karę łączną Sąd uznał zatem, iż karą uwzględniającą wszystkie dyrektywy sądowego wymiaru kary łącznej będzie kara 2 lat i 3 miesięcy pobawienia wolności.

Jak podkreśla się w orzecznictwie priorytetową zasadą kary łącznej powinna być zasada asperacji polegająca na obostrzeniu najsurowszej z kar poprzednio wymierzonych, zaś kara łączna orzeczona na podstawie absorpcji lub

kumulacji jedynie wyjątkiem. Zasada kumulacji może być bowiem uznana za niesprawiedliwą formę odpłaty, zaś zasada absorpcji za nieuzasadnioną postać nagrody, (por. wyrok SA w Warszawie z dnia 30 marca 2005r. II AKA 106/2005). Zasada asperacji z jednej strony pozwala uniknąć premiowania sprawcy popełniającego kilka przestępstw (do czego prowadzi dyrektywa absorpcji oznaczająca w istocie wymiar kary za jedno z przestępstw pozostających w zbiegu) z drugiej zaś umożliwia uniknięcie dolegliwości wynikającej z kumulacji orzeczonych kar jednostkowych, a tym samym naruszenia zasad racjonalności wymiaru kary i zasad humanitaryzmu w stosowaniu kar i środków karnych.

Orzecznictwo Sądu Najwyższego z lat 2000-2004 instytucję kary łącznej wiązało z tworzeniem korzystniejszej sytuacji prawnej dla skazanego, odpowiednią redukcją kar w oparciu o zasadę humanitaryzmu (wyrok SN z dnia 6 września 2000 roku -III KKN 340/00; wyrok SN z dnia 22 czerwca 2004 roku – V KK 50/04; postanowienie z dnia 4 listopada 2003 roku – V KK 233/03). Aktualny jednak pozostaje prezentowany później w orzecznictwie i utrwalony pogląd, że brak podstaw do przyjęcia, iż wyrok łączny zawsze powinien powodować poprawę sytuacji skazanego i żaden przepis postępowania karnego nie nakazuje sądowi stosowania zasady absorpcji przy wydawaniu takiego wyroku (wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 18 grudnia 2013 roku w sprawie II AKA 426/13; wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 16 marca 2010 roku, (...)). Podkreśla się w nim, że kodeksowy system kary łącznej stwarza sądowi warunki do ukształtowania kary w sposób zindywidualizowany, a sąd ma swobodę w zakresie wymiaru kary łącznej w granicach przewidzianych w art. 86 § 1 kk. Przepisy nie wskazują na konieczność stosowania jedynie zasady absorpcji, czy asperacji przy orzekaniu kary łącznej. Możliwe jest również skorzystanie z zasady kumulacji, jeśli ocena relacji przedmiotowo-podmiotowej pomiędzy poszczególnymi czynami wskazuje na jej zasadność. Wprawdzie podkreśla się, że wyrok łączny nie powinien naruszać interesów prawnych skazanego w odniesieniu do uprzednio prawomocnych skazań, nie można tego jednak utożsamiać z wymogiem polepszenia jego sytuacji (wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 26 kwietnia 2012 roku, II AKA 131/12; postanowienie Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 4 lipca 2013 roku. II AKz 229/13).

Popelnienie więcej, jak jednego przestępstwa, winno raczej przemawiać za odstąpieniem od absorpcji kar, niż za jej stosowaniem. Prowadziłoby to bowiem do praktycznej bezkarności pozostałych czynów zabronionych. Zasada absorpcji, podobnie zresztą jak zasada kumulacji, jako rozstrzygnięcia skrajne, winny znaleźć zastosowanie jedynie w sytuacjach wyjątkowych, uzasadnionych szczególnymi okolicznościami (wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 18 grudnia 2013 roku, II Aka 426/13).

Wymierzając karę łączną Sąd uznał, iż istnieją podstawy do zastosowania zasady asperacji. Sąd uwzględnił związek podmiotowo-przedmiotowy zachodzący między poszczególnymi przestępstwami rozumiany jako podobieństwo rodzajowe zbiegających się przestępstw, motywację i czas popelnienia każdego z nich. Większość popelnionych przez niego przestępstw była podobna rodzajowo (przestępstwo kradzieży), jednak pomiędzy niektórymi z nich występowały w tym względzie różnice. Sąd miał nadto na uwadze wiek, zachowanie skazanego po popelnieniu przestępstw (skazany jest osobą młodą, ma bezkrytyczny stosunek co do popelnionych czynów, otwarcie przyznając, że okresowo żyje z kradzieży i nie zamierza tego zmieniać) a także stosunkowo dobrą opinię z Aresztu Śledczego. W ocenie Sądu kara 2 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności jest zatem karą odpowiednią, nie nadmiernie dolegliwą. Dotychczas orzekane i wykonywane wobec skazanego kary i środki karne nie przynosiły wystarczającego skutku resocjalizacyjnego.

Przy ustalaniu wymiaru kar łącznych należało mieć także na względzie zasadę prewencji ogólnej. Z zasady tej wynika, iż stosowanie kary łącznej ma mieć znaczenie humanitarne i zapewnić prawidłową resocjalizację sprawcy. Kara łączna jak każda inna kara ma stanowić przestrożę dla potencjalnych sprawców przestępstw, a stosowanie tej instytucji nie może zmierzać do nieuzasadnionej rezygnacji z wykonywania w stosunku do skazanego części kar. W żadnej mierze instytucja kary łącznej nie może stanowić środka do premiowania wielokrotnych sprawców przestępstw poprzez wykonywanie wobec nich jedynie kar najsurowszych i całkowite odstępowanie od wykonywania kar orzeczonych za inne przestępstwa o mniejszym stopniu szkodliwości społecznej. Popelnienie bowiem więcej niż jednego przestępstwa jest okolicznością obciążającą i nie powinno doprowadzić do łagodzenia kar czy nawet rezygnacji z niektórych z nich.

W punkcie 2 części rozstrzygającej wyroku łącznego Sąd na podstawie art. 577 k.p.k. dokonał stosownych zaliczeń na poczet kary łącznej.

Sąd na poczet kary łącznej zaliczył skazanemu okres odbywania kary w sprawie o sygnaturze akt III K 384/17.

W punkcie 3 wyroku Sąd zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adwokata C. R. kwotę 147,60 zł tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skazanemu z urzędu.

Natomiast w punkcie 4 części rozstrzygającej wyroku łącznego Sąd orzekł o kosztach postępowania, zwalniając skazanego od zapłaty wydatków poniesionych przez Skarb Państwa od chwili wszczęcia postępowania w sprawie o wydanie wyroku łącznego i nie pobierając od niego opłaty. Sąd miał na względzie to, iż skazany przebywa obecnie w Areszcie Śledczym, odbywając karę pozbawienia wolności.

/-/ SSR Monika Małasiak